

ZO 26.03.23 - CONCERTZAAL

SCHUBERTDAG

CULTUURCENTRUM HASSELT, Kunstlaan 5, B-3500 Hasselt

CCHA.BE

ZO 26.03.23 - CONCERTZAAL

SCHUBERTDAG

FRANZ SCHUBERT (1797-1828)

Schubertdag

Julien Libeer — piano

Samuel Hasselhorn — bariton

Julien Libeer Kwintet — Julien Libeer (piano), Fedor Rudin (viool),
Manuel Vioque-Judde (altviool), Marie Hallynck (cello), Uxia Martinez
Botana (contrabas)

Programma

11 u Julien Libeer

Franz Schubert

Impromptu opus 90 nr.1 in do klein, D899

Impromptu opus 142 nr.2 in la b groot, D935

Pianosonate nr. 21 in si b groot, D960

Molto moderato

Andante sostenuto

Scherzo. Allegro vivace con delicatezza

Allegro, ma non troppo

15 u Julien Libeer & Samuel Hasselhorn

Franz Schubert

Winterreise opus 89, D911

1. Gute Nacht (goedenacht)
2. Die Wetterfahne (de windvaan)
3. Gefrorene Tränen (bevroren tranen)
4. Erstarrung (verstarring)
5. Der Lindenbaum (de linde)
6. Wasserflut (de watervloed)
7. Auf dem Flusse (aan de rivier)
8. Rückblick (terugblik)
9. Irrlicht (dwaallicht)
10. Rast (rustpauze)
11. Frühlingstraum (lentedroom)
12. Einsamkeit (eenzaamheid)
13. Die Post (de post)
14. Der greise Kopf (het grijze hoofd)
15. Die Krähe (de kraai)
16. Letzte Hoffnung (laatste hoop)
17. Im Dorfe (in het dorp)
18. Der stürmische Morgen (de stormachtige morgen)

19. Täuschung	(illusie)
20. Der Wegweiser	(de handwijzer)
21. Das Wirtshaus	(de herberg)
22. Mut	(moed)
23. Die Nebensonnen	(de bijzonnen)
24. Der Leiermann	(de speelman)

20 u Julien Libeer & Julien Libeer Kwintet

Franz Schubert

Pianokwintet in la groot, D667

Allegro vivace

Andante

Scherzo: Presto

Thema mit Variationen: Andantino

Finale: Allegro giusto

De Impromptus van Franz Schubert

Schubert is misschien wel de meest geniale pechvogel uit de muziekgeschiedenis. Als hij niet op zijn eenendertigste zou zijn overleden, zou hij zonder ooit nog een noot geschreven te hebben, op zijn zestigste rijk en beroemd zijn geweest. Schubert had bovendien de pech dat hij als instrumentalist van alles een beetje kon: vioolspelen, zingen, pianospelen. Maar net niet genoeg om zoals Mozart en Beethoven zichzelf als virtuoos op de kaart te zetten. Misschien had hij er ook geen talent voor, getuige de observatie van componist en chroniqueur Ferdinand Hiller: *“Offenbar tat er eigentlich nur Musik - und lebte so nebenbei.”*

Het *Impromptu* is geen uitvinding van Schubert, maar van de Tsjechische componist Vaclav Vorisek. Toen zijn *Impromptus* een tophit bleken leek het Schuberts uitgever wel handig om twee van diens ingeleverde klavierwerken ook maar eens onder die naam uit te geven. Het heeft niet geholpen. Maar de merknaam *Impromptu* bekliefde en is inmiddels onlosmakelijk verbonden met de naam Schubert.

De uitvoeringspraktijk van de *Impromptus* heeft eenzelfde verwarrende geschiedenis doorstaan. De discussie errond is nog lang niet uitgewoed. De interpretaties van Radu Lupu, Maria Joao Pires, en Murray Perahia staan bovenaan de lijst van de top tien, maar verschillen duizelingwekkend van elkaar. Op zichzelf niet vreemd: wanneer kunstenaars van deze envergure zich laten horen slaat de betovering toe en vergeten we de theorie. Toch is het voor de luisteraar die nu wel eens echt wil weten wat er geschreven staat prettig dat er pianisten zijn die zich verdiepen in de noten zoals Schubert ze op papier zette. Zo'n pianist is Julien Libeer. Julien Libeer laat een Schubert horen die geen enkele behoefte heeft aan uiterlijk vertoon, een Schubert die stierf zonder Liszt gekend te hebben, een Schubert die zich in zijn stoutste dromen niet had kunnen voorstellen dat een grootheid als Brahms zich over zijn noten zou ontfermen. Een Schubert die alleen leefde voor de muziek.

De laatste sonate(s) van Schubert - historische achtergrond

Het laatste jaar van Schuberts leven werd gekenmerkt door toenemende publieke waardering voor de werken van de componist, maar helaas ook door de geleidelijke achteruitgang van zijn gezondheid. Op 26 maart 1828 gaf Schubert samen met andere musici in Wenen een openbaar concert van zijn eigen werken. Dat werd een groot succes werd en het leverde hem een aanzienlijke winst op. Bovendien kregen twee nieuwe Duitse uitgevers belangstelling voor zijn werken, wat leidde tot een korte periode van financiële voorspoed. Tegen de tijd dat de zomermaanden aanbraken, zat Schubert echter weer krap bij kas en moest hij enkele eerder geplande reizen annuleren.

Schubert kampte sinds 1822-23 met syfilis, en leed aan zwakte, hoofdpijn en duizeligheid. Hij schijnt echter een relatief normaal leven te hebben geleid tot september 1828, toen nieuwe symptomen zoals bloeduitstortingen opdoken. In deze fase verhuisde hij op advies van zijn arts van het Weense huis van zijn vriend Franz von Schober naar het huis van zijn broer Ferdinand in de buitenwijken. Tot de laatste weken van zijn leven in november 1828 bleef hij echter een buitengewone hoeveelheid muziek componeren, waaronder meesterwerken als de drie laatste sonates.

Schubert begon waarschijnlijk ergens rond de lentemaanden van 1828 met het schetsen van de sonates; de definitieve versies werden in september geschreven. In deze maanden verschenen onder andere ook de Drie *Pianostukken*, D. 946, de *Mis in mib groot*, D. 950, het *Strijkkwintet*, D956, en de liederen die postuum werden gepubliceerd als de *Schwanengesang* verzameling (D957 en D965A).

De laatste sonate werd voltooid op 26 september. Twee dagen later speelde Schubert de sonatetrilogie tijdens een avondbijeenkomst in Wenen. In een brief aan Probst (een van zijn uitgevers) van 2 oktober 1828 noemde Schubert de sonates naast andere werken die hij onlangs had voltooid en die hij wilde publiceren. Probst was echter

niet geïnteresseerd in de sonates, en op 19 november was Schubert al dood. In het volgende jaar verkocht Schuberts broer Ferdinand de handtekeningen van de sonates aan een andere uitgever, Anton Diabelli, die ze pas ongeveer tien jaar later, in 1838 of 1839, zou uitgeven.

Schubert had de sonates willen opdragen aan Johann Nepomuk Hummel, die hij zeer bewonderde. Hummel was een vooraanstaand pianist, een leerling van Mozart, en een baanbrekend componist van de romantische stijl (net als Schubert zelf). Tegen de tijd dat de sonates in 1839 werden gepubliceerd, was Hummel echter dood, en Diabelli, de nieuwe uitgever, besloot ze in plaats daarvan op te dragen aan componist Robert Schumann, die in zijn kritische geschriften veel van Schuberts werken had geprezen.

Winterreise

Duits mag dan geen wereldtaal zijn, overal op aarde – van Tokio tot New York – laten luisteraars zich meeslepen door de liederencyclus *Winterreise*. De gedichten van Wilhelm Müller en de noten van Frans Schubert vormen een huiveringwekkende twee-eenheid. *Winterreise* is een cyclus van 24 liederen van Franz Schubert. De eerste "Abtheilung" van twaalf liederen werd voltooid in februari 1827, de tweede met de overige twaalf in oktober van dat jaar.

'In Winterreise kan een zanger levenslang dwalen', zegt zijn eerste zangleraar tegen bariton Bastiaan Everink in diens autobiografie *Strijdtoneel*. In vierentwintig gedichten van Wilhelm Müller, verklankt door Franz Schubert, probeert een naamloze jongeling gedurende een eenzame en ijzige zwerftocht een verloren liefde te verwerken. *'Hij doolt met bevroren tranen langs witte akkers en gestorven bloemen, over harde ijskorsten waaronder gevaarlijke stromen bruisen en door diepe rotskloven – een fascinerende reis bezaaid met dwaallichten, kraaiende hanen, krijssende raven, grommende honden en rammelende ketens.'*

Winterreise is ongetwijfeld de meest duistere en fascinerende liederencyclus uit de klassieke muziek: voer voor psychologen,

literatuurcritici en musici. De Britse tenor Ian Bostridge schreef er vorig jaar zelfs een boek over, dat in de Engelstalige versie ruim vijfhonderd pagina's telt. De zanger gaf het de ondertitel *'Anatomie van een obsessie'* mee. Dat maakt wel duidelijk hoezeer Bostridge gegrepen is door de poëzie van Müller en de noten van Schubert. De liedkunst, stelt hij, zit binnen de klassieke muziek inmiddels in een verdomhoek. *'Maar Winterreise is onmiskenbaar een meesterwerk dat in ons gezamenlijk bewustzijn thuishoort naast de literatuur van Shakespeare en Dante, de schilderijen van Van Gogh en Picasso en de romans van de Brontë-zussen en Marcel Proust. Het maakt overal indruk, ook in culturen die in ruimte en tijd ver verwijderd zijn van de omstandigheden waarin de liederen ontstonden: het Wenen in de twintiger jaren van de negentiende eeuw. Ik schrijf deze woorden in Tokio, waar luisteraars net zo gefascineerd naar Winterreise luisteren als in Berlijn, Londen, en New York.'* En in Hasselt, uiteraard.

Als geen ander kon Schubert klanken vinden bij de woorden, kon hij ze vertalen in noten, waardoor de gevoelens plotseling tastbaar worden. Trekt de jongeling door een diepe kloof, dan laat de componist de noten dalen en klimmen. Het draaiorgel van *Der Leiermann*, het slotlied, klinkt in de piano. En dat slot, daarover wordt al eeuwen gedebatteerd. Is die orgelman de dood of staat hij juist voor een nieuw begin, voor het einde van het rouwproces? Zoals met elk mysterie kun je met *Winterreise* twee kanten uit.

Schubert voltooide *Winterreise* bijna twee jaar voor zijn dood. Vlak daarna speelde hij het werk voor het eerst voor zijn vriendenkring. Joseph von Spaun was erbij. Hij schrijft: *'Gedurende enige tijd leek Schubert uit zijn evenwicht en somber. Als ik hem vroeg wat er was, antwoordde hij: "Binnenkort zal je het horen en begrijpen." Op een dag nodigde hij me uit in het huis van Schober. "Daar zal ik een reeks van huiveringwekkende liederen voor je zingen", zei hij, "die me meer inspanning en angst hebben gekost dan mijn andere.'* En zo zong hij de *Winterreise* met zijn stem vol van emotie. We waren allemaal met stomheid geslagen door de treurende en duistere toon van deze muziek. Schober zei dat alleen *Der Lindenbaum* hem had bekoord. *"Ik hou van deze liederen meer dan van alle andere",* antwoordde Schubert,

“en jij zult hen ook gaan liefhebben.” Er is geen twijfel in mij dat de gemoedstoestand waarin hij deze muziek schreef, bijdroegen aan zijn vroege dood.’

Ook een andere vriend, Johann Mayrhofer, herkende in *Winterreise* Schuberts eigen trauma. ‘Hij was al lange tijd ziek en onderging ontmoedigende ervaringen. Het leven had zijn lentekleuren afgeschud, de winter was ingetreden voor Schubert. De ironie en wanhoop van Müllers gedichten spraken tot hem: zijn noten sneden door onze ziel.’

Na Schuberts dood, op 31-jarige leeftijd, ontwikkelde *Winterreise* zich tot een meesterwerk dat, ook vandaag nog, luisteraars meesleept in een spannend en emotioneel verhaal waarvan de uitkomst open blijft. Niet alleen zangers kunnen hun hele leven in deze liederencyclus dwalen.

Pianokwintet in la groot, “Forellenkwintet”, D 667

De naam van dit ultrabekende pianokwintet, een compositie uit 1819, – met een bijzondere bezetting van piano plus viool, altviool, cello en contrabas! – is gebaseerd op het vierde deel, waar Schubert zijn lied *Die Forelle* (opus 32, D 550 uit het jaar 1817) heeft gebruikt als basis van zijn variaties. Het werk werd pas in 1829 na Schuberts dood gepubliceerd.

De meest zonnige muziek van Franz Schubert, vindt violiste Anne-Sophie Mutter. Zij is een autoriteit, maar zeker niet de enige met die mening. Overal weerklinken dezelfde woorden. Neem nu de biografie, die Walter en Paula Rehberg in de jaren veertig schreven. ‘Alles wat we zo hoogachten en liefhebben in Schubert komt hier in zijn zuiverste vorm tot uitdrukking’, schrijven ze. ‘Het beminnelijke, de Weense charme, het onberedeneerde, het aardse, het oermuzikale. Het is een bron en een stroom, een klinken en ruisen, een werk zo vol vreugde dat het ons hart verwarmt. Van begin tot eind stromen de melodieën, wemelt het stuk van harmonische verfijning en klopt springlevend het ritme.’ De tragische ondertoon – zo karakteristiek voor Schubert – ontbreekt

vrijwel in dit pianokwintet. De 22-jarige componist schreef het in een gelukkige tijd. Hij reisde met zijn bijna dertig jaar oudere vriend, operazanger Johann Michael Vogl, naar diens geboortedorp Steyr. Voor het eerst maakte de stedeling Schubert kennis met de echte bergen. Er bleken bewonderaars van de jongeling in het plaatsje te wonen, bijvoorbeeld de mijn directeur Sylvester Paumgartner, die het *Forellenkwintet* bestelde. Met wat vrienden studeerde de amateurcellist die weken het Grand Piano Kwintet van Johann Nepomuk Hummel in. Reden voor Paumgartner om Schubert te vragen iets voor dezelfde bezetting – piano, viool, altviool, cello en contrabas – te schrijven. En hij had nog een verzoek: of de componist iets kon doen met de muziek van zijn favoriete Schubert-lied *Die Forelle*. Daarmee kreeg het werk plotseling vijf delen, en niet de gebruikelijke vier.

In allerlei opzichten is dit stuk dus uitzonderlijk. Over het vierde deel – variaties op de melodie van het lied *Die Forelle*, bestaan er meningsverschillen. De één richt zich op het deel van het gedicht waarin de rietstengel vertelt hoe de visser de forel aan de haak slaat, en het dier spartelt in zijn doodstrijd. Dan sluipt er een vleug tragiek in de muziek. Maar violiste Anne-Sophie Mutter legt juist de nadruk op de eerste strofe van het lied, op de zang van de ruisende beek, de parelende klank van het water, en de forel, die in het water speelt alsof er geen morgen bestaat.

Biografieën

Julien Libeer (piano)

Julien Libeer werd geboren in 1987 in de buurt van Brussel en zijn vroegste muzikale herinnering was de beroemde documentaire over de opname van *West Side Story* door Leonard Bernstein. De piano werd vanaf zijn zesde de trouwe metgezel om uitdrukking te geven aan een liefde voor muziek die evenzeer gedijt bij opera, orkest en kamermuziek als bij het pianorepertoire.

Gedurende vijf beslissende jaren was de Frans-Poolse pedagoog Jean Fassina de geduldige, veeleisende en wijze leraar die elke musicus in spe zou moeten hebben. Deze ervaring werd gevolgd door de even intense samenwerking met Maria João Pires aan de Muziekkapel Koningin Elisabeth, wiens advies en steun Julien sterk hebben beïnvloed.

Julien heeft opgetreden in de Barbican Hall (Londen), Auditorio Nacional (Madrid), Palau de la Musica (Barcelona), Elbphilharmonie (Hamburg) en is een regelmatige gast in het Palais des Beaux-Arts (Brussel) en Concertgebouw Amsterdam. Andere tournees brachten hem naar Japan (Tokyo, Sumida Tryphony Hall), Libanon (Beirut Chants festival), Turkije (Ankara Music Festival) en de V.S. (Miami International Piano Festival). Hij is artiest in residentie bij Flagey. Hij is een geliefde en terugkerende gast in CCHA/cultuurcentrum Hasselt.

Hij trad op met de Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, Brussels Philharmonic, Belgisch Nationaal Orkest, Antwerp Symphony Orchestra, Sinfonia Varsovia en New Japan Philharmonic; onder dirigenten als Trevor Pinnock, Jun Märkl, Michel Tabachnik, Augustin Dumay, Hervé Niquet, Joshua Weilerstein en Enrique Mazzola. Zijn toewijding aan de werken van Dinu Lipatti hebben geleid tot warme samenwerkingen met onder andere het Bucarest Radio Orchestra. Als volleerd kamermusicus werkt hij regelmatig samen met Augustin Dumay, Camille Thomas, Frank Braley, Maria João Pires en Lorenzo Gatto, met wie hij gedurende verschillende seizoenen de complete

Beethoven-vioolsonates heeft uitgevoerd, ook in Hasselt, bijna de volledige cyclus, tot corona roet in het eten gooide en het derde en laatste deel niet kon uitgevoerd worden.

Hoogtepunten van de afgelopen seizoenen waren uitnodigingen van het Concertgebouw (Amsterdam), Wigmore Hall, Flagey (Brussel) en de Steinway International Concert Series (Cardiff). Hij was te gast op het Enescu Festival, het Beirut Chants Festival, het Miami International Piano Festival en gaf kamermuziekconcerten in De Doelen (Rotterdam), het Palais des Beaux-Arts (Charleroi) en het Théâtre des Abesses (Parijs).

Andere recente hoogtepunten zijn de voltooiing van Juliens complete Beethoven-vioolsonates-opname met Lorenzo Gatto (Alpha Classics), die de Diapason d'or de l'Année 2016 won; zijn debuutconcertalbum met Lipatti's *Concertino voor piano en orkest* en Mozarts *Pianoconcert nr. 27 in Bes-groot, KV 595* (Les Métamorphoses Orchestra en dirigent Raphaël Feye, op Evil Penguin Records). Daarnaast ontving hij in 2017 een Echo Klassik Award voor zijn album met celliste Camille Thomas. Julien heeft vervolgens getekend bij Harmonia Mundi International, waar hij in 2020 een avontuurlijke Bach -Bartók uitbrengt, in 2022 gevolgd door *A Well-tempered Conversation*, een conceptuele kijk op Bachs iconische Well-Tempered Keyboard.

Julien Libeer studeerde bij Daniel Blumenthal (Koninklijk Conservatorium Brussel), Jean Fassina (Parijs) en Maria João Pires, en is geassocieerd artiest van de Muziekkapel Koningin Elisabeth, waar hij zich ook specialiseerde in kamermuziek met de leden van het Artemis Kwartet. Verder kreeg hij advies van Dmitry Bashkirov, Alfred Brendel, Nelson Delle Vigne-Fabbri, Jura Margulis en Gerhard Schulz (Alban Berg Quartet).

Naast concertuitvoering is Julien gedreven om projecten te initiëren of eraan mee te werken die geworteld zijn in het idee dat muziek, ver voorbij haar esthetische waarde, een kracht van verandering kan zijn voor iedereen die bereid is te luisteren. Onder deze projecten was Julien gastheer van een Belgische tv-serie, die een pleidooi hield

voor het vertellen van muzikale verhalen. Verder is hij gastheer van de concertreeks *Salon Libeer* in het Brugse Concertgebouw, waarin hij samen met een collega-muzikant en een spreker (bv. filosoof, historicus, auteur) de lezingenreeks *Dead or Alive* presenteert, een filosofische verkenning van de verschuivingen in het klassieke muziek maken (in samenwerking met LUCA School of Arts en de Katholieke Universiteit Leuven).

Als artistiek directeur van het project *Singing Molenbeek* begeleidt hij koorrepetities op hoog niveau in de basisscholen van een Brusselse buitenwijk die om allerlei verkeerde redenen beroemd is. Julien hoopt dat de kennismaking van deze kinderen met muziek, met al haar eisen en beloningen, hen zal helpen persoonlijk en sociaal te groeien.

Samuel Hasselhorn (bariton)

Na zijn overwinning met de eerste prijs tijdens de Koningin Elisabethwedstrijd van 2018 ontloopt Samuel Hasselhorn zich snel tot een veelzijdig kunstenaar op internationaal niveau, die zich zowel in de genres opera, lied als oratorium thuis voelt.

Hoogtepunten in het huidige seizoen 2022/23 zijn rollen als Conte d'Almaviva in *Le Nozze di Figaro* en zijn debuten als Ford in *Falstaff* en Dandini in *La Cenerentola* in het Staatstheater Nürnberg, waar hij deel uitmaakt van het ensemble. Hij zal ook zijn debuut maken in de Opéra National de Paris, in een balletproductie van Mahlers *Lieder eines fahrenden Gesellen*. Talrijke concerten en recitals brengen hem naar Hannover, Brussel, Parijs, Tallinn, Stuttgart, Barcelona, Boedapest, Aix-en-Provence, Cambridge en Tokio, om er maar een paar te noemen.

Zijn seizoen 2021/22 omvatte vele belangrijke huis- en roldebuten: Conte Almaviva (*Le nozze di Figaro*) met Staatsoper Berlin onder leiding van Daniel Barenboim, Pelléas (*Pelléas et Mélisande*) met Staatstheater Nürnberg, waar hij ensemblelid is, onder leiding van

Joana Mallwitz, Harlekin (*Ariadne auf Naxos*) met La Scala Milano, en Guglielmo (*Così fan tutte*) met het Gulbenkian Orchestra in Lissabon. Op het recitalpodium zal hij optreden in Wigmore Hall in Londen, in de Boulez Saal in Berlijn, in Sankt Peterburg, Bayreuth, Padua en Cambridge. Hasselhorn zal ook zijn debuut maken met de Wiener Symphoniker in de Musikverein Wien met Britten's *War Requiem* onder leiding van Ivor Bolton en zal met Laurence Equilbey op tournee gaan met Bachs *Weihnachtsoratorium* in Parijs, Aix en Provence, Boedapest en Antwerpen. Zijn tweede cd "*Glaube, Hoffnung, Liebe*" met liederen van Franz Schubert verschijnt in 2022 bij het label Harmonia Mundi.

Hasselhorn was twee seizoenen lang lid van de Weense Staatsopera waar hij een breed repertoire aan rollen mocht vertolken zoals de titelrol in *Don Giovanni*, Figaro (*Il barbiere di Siviglia*), Belcore (*L'elisir d'amore*), Harlekin (*Ariadne auf Naxos*), Ping (*Turandot*), Schaunard (*La Bohème*) Ottokar (*Der Freischütz*), Don Fernando (*Fidelio*). Ook maakte hij in 2019/20 zijn debuut in de Opéra de Rouen en de Musikverein Wenen.

Samuel Hasselhorn ontving de Emmerich Smola Prijs 2018, de Eerste Prijs van de 2017 Das Lied International Song Competition in Heidelberg, de Eerste Prijs van de 2015 Young Concert Artists Auditions in New York, en de Eerste Prijs van de 2013 International Schubert Competition in Dortmund. Andere opmerkelijke prijzen zijn de tweede prijs bij de 2015 Wigmore Hall Song Competition in Londen, de derde prijs bij de Hugo Wolf Competition in Stuttgart in 2016 en de "Prix de Lied" bij de 2013 Nadia en Lili Boulanger Competition in Parijs.

Zijn eerste twee cd's "*Nachtblicke*", en de veelgeprezen "*Dichterliebe*"² werden uitgebracht in 2014 en 2018 bij GWK RECORDS.

Samuel Hasselhorn behaalde zijn diploma Opera Performance aan de Hannover University of Music, Drama, and Media bij professor Marina Sandel, naast een semester in het buitenland aan het Parijse Conservatorium bij Malcolm Walker. Hij werd verder muzikaal beïnvloed door masterclasses bij Kiri Te Kanawa, Kevin Murphy,

Thomas Quasthoff, Helen Donath, Annette Dasch, Susan Manoff, Jan-Philip Schulze, Anne Le Bozec en Martin Brauß. Samuel ontving beurzen van de Walter en Charlotte Hamel Foundation, de Gundlach Music Award, en ontving de prestigieuze Studienstiftung des deutschen Volkes.

KLASSIEKE MUZIEK IN CCHA

di 28 mrt 2023

ANTHONY ROMANIUK Perpetuum

vr 14 apr 2023

B'ROCK ORCHESTRA O.L.V MAXIM EMELYANYCHEV & VILDE FRANG, VIOL

zo 16 apr 2023

OPERA BALLET VLAANDEREN Tristan und Isolde van Richard Wagner

do 20 apr 2023

BRUSSELS PHILHARMONIC & SYLVIA HUANG, VIOL Mozart, violconcerto

zo 23 apr 2023

GHALIA BENALI, ROMINA LISCHKA & VINCENT NOIRET Call to prayer

zo 21 mei 2023

MARCO BEASLEY & FRANCO PAVAN Lieder en van passie en wanhoop
